

Ilie - Numărul Șapte

Cel dintâi și Cel de pe urmă

Jeff Pippenger

2023-10-07

Identificăm anul 1863 ca ultimul moment de încercare dintr-o serie de încercări care au fost inițiate la Marea Dezamăgire din 1844. Primul element al raționamentului nostru este faptul că mișcarea millerită s-a încheiat când Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost înregistrată legal la guvernul Statelor Unite chiar în acel an. Mișcarea care a început în mod profetic în 1798 s-a încheiat în 1863.

Inspirația ne spune că, atunci când îngerul puternic din Apocalipsa, capitolul optsprezece, a coborât la 11 septembrie 2001, evenimentul fusese prefigurat în mișcarea millerită, când a coborât îngerul din Apocalipsa, capitolul zece. Mișcarea millerită a început la timpul sfârșitului, în 1798, când vedenia râului Ulai din capitolele opt și nouă ale lui Daniel a fost desigilată. Mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii a început la timpul sfârșitului, în 1989, când vedenia râului Hidechel din ultimele trei capitole ale lui Daniel a fost desigilată.

Ambele timpuri ale sfârșitului au inaugurat o separare progresivă a fostului popor ales de cei care se aflau în mișcarea istoriei lor respective. Când principiul fundamental al fiecărei istorii a fost confirmat public, îngerul istoriei respective a coborât. Mesajul, mișcarea și solul au fost instrumentele pe care Domnul le-a folosit în fiecare istorie respectivă pentru a demonstra păcatul fostului popor ales, căci, așa cum a învățat Hristos despre lucrarea Sa, dacă El nu ar fi venit, evreii cârtitori din istorie nu ar fi avut păcat. Solul, mesajul și mișcarea au fost instrumentele judecății care aveau să tragă la răspundere fostul popor ales pentru respingerea luminii progresive a istoriilor lor respective, iar când îngerul a coborât, aceasta a marcat faptul că procesul de judecată al fostului popor al legământului era în desfășurare. Instrumentul judecății este identificat atunci când profeții care ilustrează acea istorie mănâncă mesajul încredințat lor de Domnul. Când mănâncă mesajul, îl duc apoi fostului popor ales, înfățișat ca un popor tare de cerbice și răzvrătit, care nu va auzi și nu se va converti. Odată ce îngerul coboară și mesajul este mâncat, judecata poporului răzvrătit începe.

Aplicăm procesul de judecată al Israelului antic, așa cum este ilustrat în cartea Numeri, la istoria mișcării millerite și, în cele din urmă, vom aplica acest proces de testare mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii. Simbolismul numărului „zece” este determinat de contextul pasajului în care este întrebuințat.

Sucesiunea celor zece încercări începe la momentul dezamăgirii, fie la Marea Roșie pentru Israelul antic, fie la 22 octombrie 1844 pentru mileriti. Sora White identifică „adevărurile de hotar” care au fost descoperite atunci, începând cu ceea ce ea a numit „trecerea timpului”. Dezamăgirea pentru evrei a fost amenințarea armatei lui Faraon. Lipsa de credință în puterea lui Dumnezeu, la evrei, s-a manifestat ca răspuns la frica de oastea vrăjmașilor lor, întocmai ca la cea de-a zecea și

ultimă încercare. Isus ilustrează sfârșitul prin început; astfel, frica de uriașii din Țara Făgăduinței, pe care au identificat-o cele zece iscoade, era aceeași frică ce le pricinuiseră dezamăgirea la Marea Roșie. A zecea și ultima încercare pentru mișcarea milerităilor avea să fie o profeție de timp, așa cum a fost 22 octombrie 1844.

Marea dezamăgire din cadrul testării progresive a istoriei mișcării millerite a marcat începutul unei istorii care fusese în mod clar prefigurată de eliberarea Israelului antic din Egipt. Începând cu Marea Roșie a existat o serie de zece probe, iar ultima probă avea să o reflecte pe prima. „Trecerea timpului” la marea dezamăgire a fost cauzată de o neînțelegere a unei profeții de timp. Ultima probă din procesul de testare al Israelului spiritual avea să fie aceeași cu prima. În 1863, conducătorii Israelului literal au ales să revină la metodologia biblică a acelor pe care tocmai îi identificaseră drept fiice ale Romei și au respins sau, s-ar putea spune, au înțeles greșit cea mai lungă profeție de timp din Biblie. Sfârșitul celor zece probe, atât în Israelul literal, cât și în Israelul spiritual, era reprezentat de început. Iar la sfârșit, în ambele cazuri, răzvrățiții au manifestat dorința de a se întoarce în locul din care tocmai fuseseră eliberați.

Prin respingerea celor șapte vremi din Leviticul douăzeci și șase, Adventismul laodicean a creat o dilemă profetică pe care nu o prevăzuse. Până astăzi nu au reușit să o rezolve, deși, în încercarea de a face aceasta, servesc o varietate de feluri de basme. Dilema se află în versetul pe care Sora White îl identifică drept temelia și stâlpul central al Adventismului.

Textul biblic care, mai presus de oricare altul, fusese atât temelia, cât și stâlpul central al credinței advente, era declarația: „Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățit.” [Daniel 8:14.] Marea Controversă, 409.

Adventismul are multe de spus despre versetul paisprezece, însă nu abordează niciodată cea dintâi observație care ar trebui făcută cu privire la verset. Acea observație este că versetul paisprezece este un „răspuns”. Un răspuns este lipsit de sens dacă nu cuprinde întrebarea care îl suscită. Versetul treisprezece nu poate fi separat, din punct de vedere logic, gramatical sau rațional, de versetul paisprezece, întrucât versetul treisprezece este întrebarea, iar versetul paisprezece este răspunsul.

Întrebarea, atunci când este prezentată în mod corect și echitabil, produce un înțeles cu totul diferit al versetului paisprezece decât cel învățat de Adventism. Aceasta nu înseamnă că versetul paisprezece nu este „temelia și stâlpul central al credinței advente”, căci este. Înseamnă că, atunci când Adventismul a înțeles greșit și a pus deoparte „cele șapte vremi” în 1863, nu a mai putut defini pe deplin ce înseamnă cu adevărat versetul paisprezece. În Scriptură, o jumătate de adevăr nu este adevăr. Înțeleasă corect, întrebarea din versetul treisprezece cere recunoașterea profeției care marchează curățirea sanctuarului ce fusese călcat în picioare, precum și recunoașterea profeției care marchează călcarea în picioare a oștirii. Profeția celor două mii trei sute de ani privește „sanctuarul”, iar profeția celor două mii cinci sute douăzeci de ani privește „oștirea”.

A aborda relația dintre cele două versete necesită un studiu amplu, pe care nu intenționez să-l întreprind în acest moment, în cadrul acestor articole. Aceste chestiuni au fost abordate în mod repetat de-a lungul anilor și pot fi găsite în seria Tabelele lui Habacuc. Încă tratez simbolismul lui

Ilie și doresc să închei mai întâi tratarea acelor adevăruri.

William Miller a fost Ilie al începutului Adventismului, iar prima sa descoperire a privit cele șapte vremuri din Leviticul douăzeci și șase, astfel că respingerea acelui adevăr în 1863 a fost o respingere a soliei lui Ilie. În acest punct mă refer la caracteristica lui Alfa și Omega care identifică sfârșitul cu începutul. Încercarea finală pentru Israelul din vechime a fost reprezentată în prima încercare. Ambele încercări reprezintă teama că neamurile păgâne erau mai puternice decât Dumnezeu. A zecea încercare, fiind aceeași în principiu, a implicat o răzvrătire mult mai mare decât prima, căci istoria biruinței lui Dumnezeu în prima încercare ar fi trebuit să producă o încredere statornică în răzvrățiți. Ei și-au manifestat respingerea lui Dumnezeu în pofida unei dovezi mult mai ample a puterii Sale decât avuseseră la Marea Roșie. Adventismul millerit, până în 1863, explica deja de ce marea dezamăgire a fost o lucrare puternică a lui Dumnezeu, dar ei totuși au hotărât să-și alegă o căpetenie și să se întoarcă în Egipt și să respingă solia pe care Daniel o numește „jurământul” lui Moise, care fusese reprezentată de Ilie.

În loc să îmi iau timp pentru a expune dovezile care atestă validitatea celor șapte vremi ca profeție de timp, intenționez să recurg la câteva raționamente simple pentru a-i demonstra validitatea pe o altă cale. Pentru mișcarea care a început în 1798, proba finală din 1863 ar reprezenta, de asemenea, proba finală pentru mișcarea îngerului puternic din Apocalipsa 18. Inspirația a fost foarte clară în privința a ceea ce constituie proba finală pentru ambele mișcări.

„Satana . . . introduce neîncetat falsul — pentru a abate de la adevăr. Ultima înșelăciune a lui Satana va fi să facă fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu. ‘Unde nu este nicio vedenie, poporul piere’ (Proverbe 29:18).” Solii alese, cartea 1, 48.

Nu poți să abordezi cu onestitate scrierile lui Ellen White și să sugerezi că ea nu a susținut pe deplin cele șapte vremi din Leviticul douăzeci și șase. Sora White, așa cum am arătat anterior în aceste articole și cum este bine documentat în seria intitulată „Tablele lui Habacuc”, ne informează în mod direct că Dumnezeu a călăuzit atât diagrama din 1843, cât și pe cea din 1850. Ea învață în mod explicit că acele două diagrame au fost o împlinire a capitolului al doilea din Habacuc. Ambele diagrame identifică cele șapte vremi din Leviticul douăzeci și șase drept punctul central al dispunerii lor grafice. În ambele diagrame, linia celor șapte vremi are crucea lui Hristos ca punct central al liniei profetice a celor șapte vremi.

Pe lângă încuviințările ei privitoare la cele două tăblițe ale lui Habacuc, ea a consemnat de mai multe ori că trebuie să continuăm să prezentăm solia care a fost vestită între 1840 și 1844, iar fiecare istoric adventist care abordează modul în care mileriții au promovat solia pe care au proclamat-o arată că ei au folosit diagrama din 1843. Ea nu doar că încuviințează soliile reprezentate pe acele diagrame și sfătuiește poporul lui Dumnezeu să continue să prezinte exact aceleași solii care au fost prezentate în acea istorie, ci oferă și multiple pasaje în care avertizează că acele solii vor fi atacate de-a lungul istoriei rămășiței poporului lui Dumnezeu. Când avertizează cu privire la acele atacuri, ea arată în mod repetat că lucrarea străjerilor lui Dumnezeu este să apere tocmai aceste adevăruri.

Dacă diagramele sunt eronate, atunci mesajele pe care le redau grafic sunt eronate. Dacă mesajul pe care milleriții l-au proclamat între 1840 și 1844 a fost eronat, atunci identificarea repetată de către Ellen White a mesajului millerit ca fiind temelia este, de asemenea, eronată. Dacă acele mesaje au fost eronate, poruncile ei repetate de a continua să prezinte tocmai aceleași adevăruri sunt sfaturi false. Dacă mesajul milleriților nu reprezintă temeliile care trebuiau păstrate și păzite de atacurile satanice, atunci acele sfaturi sunt, de asemenea, eronate. A ajunge la concluzia că toate aceste chestiuni asociate cu mesajul lui Ilie din acea istorie sunt eronate ar demonstra în mod clar că Ellen White a fost un profet fals.

Adventismul modern încă învață, în cadrul seminarelor lor despre Apocalipsă, că biserica rămășiței va avea Duhul Profeției, care este mărturia lui Isus, dar, în mod cert, nu le spun celor pe care caută să-i atragă la calitatea de membri ai bisericii că resping în întregime susținerea și avertismentele lui Ellen White, legate de acele adevăruri fundamentale de început și de istoria timpurie. Ce înseamnă pentru dumneavoastră următorul pasaj?

Nu avem nimic de temut cu privire la viitor, decât în măsura în care vom uita felul în care Domnul ne-a călăuzit și învățătura Sa din istoria noastră trecută. Schițe din viață, 196.

În 1863, mișcarea millerită a ajuns la o încheiere și s-a înregistrat ca persoană juridică la guvernul care avea să formeze, în cele din urmă, o imagine a papalității, aceasta fiind, după definiția lui Ellen White, unirea Bisericii cu statul.

În mișcările care se desfășoară acum în Statele Unite, menite să asigure instituțiilor și practicilor bisericii sprijinul statului, protestanții calcă pe urmele papistașilor. Ba chiar mai mult, ei deschid ușa pentru ca papalitatea să-și recâștige în America protestantă supremația pe care a pierdut-o în Vechiul Continent.

Pornind de la premisa că asocierea legală cu guvernul făcea parte din necesitatea organizării, într-o vreme când tineretul națiunii era încorporat în baia de sânge cunoscută sub numele de Războiul Civil, mișcarea milleriților a luat sfârșit. În 1863, atât printr-un articol tipărit, cât și printr-un nou tablou, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a respins profeția privind sclavia, pe care Daniel o numește jurământul lui Moise. În 1850, Domnul Își îndrumase poporul Său să facă a doua tablă a lui Habacuc și să corecteze greșeala peste care El Își ținuse mâna pe tabla din 1843. Tabloul poruncit în 1850 și-a împlinit pe deplin scopul, căci Ellen White a spus că a văzut „că Dumnezeu a fost în publicarea tabloului”, identificând totodată că tabloul din 1850 era indicat în capitolul doi din Habacuc.

Scopul diagramei din 1850 a fost același cu cel al diagramei din 1843. Ea trebuia să fie instrumentul evanghelistic folosit pentru a prezenta mesajul îngerului al treilea unei lumi muribunde. În 1863, acel mesaj a fost abandonat. Procesul de încercare, care este prefigurat de procesul de încercare ce a început la Marea Roșie, a început cu profeția de timp care identifică sanctuarul ce urma să fie călcat în picioare în versetul treisprezece din Daniel opt și s-a încheiat cu profeția de timp care identifică oștirea ce urma să fie călcată în picioare în versetul treisprezece din Daniel opt.

Apoi am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelu sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărâdelegea pustiirii, spre a da la călcare în picioare atât sanctuarul, cât și oștirea? Iar el mi-a zis: Până la două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit. Daniel 8:13, 14.

Procesul de încercare care a început la 22 octombrie 1844 poartă semnătura lui Alfa și Omega. Începutul acelu proces de încercare a fost o profeție de timp care reprezenta sanctuarul ce urma să fie călcat în picioare. A fost o profeție care a produs o mare lumină atunci când s-a împlinit. Procesul de încercare care s-a încheiat în 1863 poartă semnătura lui Alfa și Omega. Sfârșitul acelu proces de încercare a fost o profeție de timp care reprezenta oștirea care urma să fie călcată în picioare. A fost o profeție care era menită să producă o mare lumină atunci când avea să se îplinească. A fost o profeție de timp prezentată de Ilie al acelei istorii, iar când a fost respinsă și pusă deoparte, a produs un întuneric mare.

Și aceasta este condamnarea, că lumina a venit în lume, și oamenii au iubit întunericul mai mult decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Ioan 3:19.

Logica cu care intenționez să închei acest articol este cea pe care am menționat-o deja. A aprobat Dumnezeu, prin Ellen White, diagramele din 1843 și 1850?

Am văzut că planșa din 1843 a fost călăuzită de mâna Domnului și că nu trebuia alterată; că numerele erau așa cum a voit El; că mâna Sa era deasupra și a ascuns o greșală în unele dintre numere, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost îndepărtată. Scrieri timpurii, 74.

Am văzut că Dumnezeu a fost în publicarea diagramei de către fratele Nichols. Am văzut că exista o profeție referitoare la această diagramă în Biblie și că, dacă această diagramă este destinată poporului lui Dumnezeu, dacă ea este suficientă pentru unul, este și pentru altul, iar dacă unul are nevoie de o nouă diagramă pictată la o scară mai mare, toți au nevoie de ea în aceeași măsură. Manuscript Releases, numărul 13, 359; 1853.

A aprobat Dumnezeu, prin intermediul lui Ellen White, mesajul pe care milleriții l-au prezentat în perioada 1840–1844?

„Dumnezeu nu ne dă un mesaj nou. Trebuie să proclamăm mesajul care, în 1843 și 1844, ne-a scos din celelalte biserici.” Review and Herald, 19 ianuarie 1905.

„Dumnezeu ne cere să consacram timpul și puterile noastre lucrării de propovăduire către popor a soliilor care i-au mișcat pe bărbați și pe femei în 1843 și 1844.” Publicare din manuscris, numărul 760.

Toate soliile date între anii 1840 și 1844 trebuie să fie prezentate cu putere acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Soliile trebuie să fie duse la toate bisericile.

Hristos a spus: «Fericiți sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun: mulți proroci și oameni drepiți au dorit să vadă acele lucruri pe care le vedeți și nu le-au văzut; și să audă acele lucruri pe care le auziți și nu le-au auzit» [Matei 13:16, 17]. Fericiți sunt ochii care au văzut lucrurile văzute în 1843 și 1844.

Solia a fost dată. Și nu trebuie să existe nicio întârziere în repetarea soliei, căci semnele vremurilor se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie împlinită. O mare lucrare va fi împlinită într-un timp scurt. Curând va fi dată, prin rânduirea lui Dumnezeu, o solie care se va amplifica până va deveni strigătul cel mare. Atunci Daniel va sta la sorțul lui, ca să-și dea mărturia.

Adevărurile pe care le-am primit în 1841, '42, '43 și '44 trebuie acum să fie studiate și proclamate. Soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger vor fi, în viitor, proclamate cu glas tare. Ele vor fi date cu hotărâre fermă și în puterea Duhului. Manuscript Releases, volumul 15, 371.

"Înțelegem slăbiciunea și micimea prezente ale lucrării. Am avut o experiență. În îndeplinirea lucrării pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu, putem înainta cu încredere, încredințați că El va fi eficiența noastră. El va fi cu noi în 1906, așa cum a fost cu noi în 1841, 1842, 1843 și 1844." Loma Linda Messages, 156.

Cei care ocupă poziția de învățători și conducători în instituțiile noastre trebuie să fie bine întemeiați în credință și în principiile soliei îngerului al treilea. Dumnezeu dorește ca poporul Său să știe că avem solia așa cum ne-a dat-o El în 1843 și 1844. Buletinul Conferinței Generale, 1 aprilie 1903.

„Avertizarea a venit: Nu trebuie îngăduit să pătrundă nimic care să clatine temelia credinței pe care am zidit de atunci încoace, de când a venit solia în 1842, 1843 și 1844. Am fost în această solie, iar de atunci am stat înaintea lumii, păstrând credincioșie față de lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Nu intenționăm să ne mutăm picioarele de pe platforma pe care au fost așezate când, zi de zi, Îl căutam pe Domnul prin rugăciune stăruitoare, cerând lumină. Credeți că aș putea să renunț la lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o? Ea trebuie să fie precum Stânca Veacurilor. Ea m-a călăuzit de când mi-a fost dată.” Review and Herald, 14 aprilie 1903.

A avertizat Dumnezeu, prin Ellen White, poporul Său să se apere împotriva atacurilor care ar submina adevărurile istoriei millerite?

„Marile jaloane ale adevărului, care ne indică poziția în istoria profetică, trebuie păzite cu grijă, ca nu cumva să fie înlăturate și înlocuite cu teorii care ar aduce confuzie mai degrabă decât lumină adevărată.” Selected Messages, cartea 2, 101, 102.

Astăzi, Satana caută prilejuri să dărâme semnele de hotar ale adevărului—monumentele care au fost ridicate de-a lungul căii; și avem nevoie de experiența lucrătorilor în vârstă, care și-au zidit casa pe stânca tare, care, atât în defăimare, cât și în bună mărturie, au rămas neclintiți în adevăr.

Dumnezeu nu lasă niciodată lumea fără oameni care să deosebească binele de rău, neprihănirea de nelegiuire. Dumnezeu are oameni pe care i-a rânduit să stea în fruntea luptei în vremuri de criză. Într-o criză, El va ridica oameni, așa cum a făcut odinioară. Tinerilor li se va porunci să se alipească purtătorilor vârstnici ai stindardului, pentru ca ei să fie întăriți și învățați prin experiența acestor credincioși, care au trecut prin atâtea lupte, și cărora, prin mărturiile Duhului Său, Dumnezeu le-a vorbit de atâtea ori, arătând calea cea dreaptă și condamnând pe cea rea. Când se ivesc primejdii care pun la încercare credința poporului lui Dumnezeu, acești

lucrători înaintemergători trebuie să aducă aminte de experiențele trecutului, când au venit tocmai astfel de crize, când adevărul a fost pus la îndoială, când au fost introduse idei stranie, care nu purced de la Dumnezeu.

Experiența acelor lucrători înaintați în vârstă este de trebuință acum; căci Satana pândește orice prilej pentru a anula însemnătatea vechilor semne de hotar — monumentele care au fost ridicare de-a lungul căii. Review and Herald, 19 noiembrie 1903.

În 1863, mișcarea millerită s-a încheiat prin respingerea primului adevăr pe care Ilie al acelei istorii fusese călăuzit să-l înțeleagă. Proba sa finală s-a întemeiat pe cele două versete din Daniel, capitolul opt, care identifică călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii. Lumina cu privire la sanctuar a fost descoperită la prima dintre cele zece probe, iar întunericul a fost adus asupra oștirii la ultima dintre cele zece probe.

Un lucru este cert: acei Adventiști de Ziua a Șaptea care se așază sub stindardul lui Satana își vor lepăda mai întâi credința în avertizările și muștrările cuprinse în mărturiile Duhului lui Dumnezeu.

Chemarea la o consacrare mai deplină și la o slujire mai sfântă este adresată și va continua să fie adresată. Unii dintre cei care acum dau glas sugestiilor lui Satana își vor veni în fire. Sunt unii în poziții importante de răspundere care nu înțeleg adevărul pentru acest timp. Lor trebuie să li se transmită mesajul. Dacă îl primesc, Hristos îi va accepta și îi va face împreună-lucrători cu El. Dar dacă refuză să asculte mesajul, se vor alinia sub stindardul negru al Prințului Întunericului.

Sunt instruit să spun că adevărul prețios pentru timpul acesta se deschide tot mai limpede minților omenești. Într-un sens deosebit, bărbații și femeile sunt chemați să mănânce din trupul lui Hristos și să bea din sângele Său. Va avea loc o dezvoltare a înțelegerii, căci adevărul admite o extindere necontenită. Autorul divin al adevărului va intra într-o comuniune tot mai strânsă cu cei care stăruiesc să-L cunoască. Pe măsură ce poporul lui Dumnezeu primește Cuvântul Său ca pâinea cerului, ei vor ști că ieșirile Sale sunt pregătite ca zorile. Vor primi tărie spirituală, așa cum trupul primește tărie fizică atunci când hrana este consumată.

Nici pe jumătate nu înțelegem planul Domnului de a-i scoate pe fiii lui Israel din robia Egiptului și de a-i călăuzi prin pustie în Canaan.

"Pe măsură ce adunăm razele divine care strălucesc din Evanghelie, vom avea o înțelegere mai limpede a economiei iudaice și o apreciere mai profundă a adevărurilor ei importante. Cercetarea noastră a adevărului este încă incompletă. Am adunat doar câteva raze de lumină. Cei care nu studiază zilnic Cuvântul nu vor dezlega problemele economiei iudaice. Ei nu vor înțelege adevărurile predate prin serviciul templului. Lucrarea lui Dumnezeu este împiedicată de o înțelegere lumească a marelui Său plan. Viața viitoare va desluși sensul legilor pe care Hristos, învăluit în stâlpul de nor, le-a dat poporului Său." Spalding și Magan, 305, 306.

Vom continua examinarea simbolismului lui Ilie în legătură cu 1863 în articolul următor.